

ענין יא

(א) פורים יום כפורים. בין בפורים בין ביום הכפורים מדברים על אודות קבלה. ביום כפור המדובר הוא על קבלה להבא; ובפורים המדובר הוא על אודות קיימו וקבלו. אלא שביום כפור מדברים על קבלה בצירוף עם חרטה; ואילו בפורים המדובר הוא רק על אודות קבלה, ואין שום זכר לענין חרטה.

אוצר החכמה

(ב) אורו של דבר זה גנוז הוא בעובדא כי פורים הוא יום ביטול המודעא רבה לאורייתא. משמעותה של מודעא היא שהאדם המוסר מודעא טוען כי המעשה שהוא עשה לא נעשה על ידי ה"אני" שלו העצמי, אלא מתוך גורמים חיצוניים שהכריחו אותו לכך. ולעמת זה, ביטול מודעא פירושו הוא להיפוך, שהאדם המבטל טענת מודעא משמיענו שהדבר הזה שנעשה כאן, נעשה הוא דוקא מתוך נקודת ה"אני" במלא חירותו הפנימית.

(ג) ויום הפורים שאנו דנין אותו ליום ביטול המודעא רבה לאורייתא, פירושו הוא שביום זה אנו מכירים בבהירות וכברירות כי ה"נעשה ונשמע" שייך הוא לעצם הנקודה של הווייתנו העצמותית. ונמצא דה"קבלו" דפורים מכריז הוא כי אני אני הוא האיש שמעצם רצוני נשבעתי בהר סיני נעשה ונשמע.

(ד) ולעמת זה בהלכות תשובה כותב הרמב"ם שעיקר החרטה הוא ההכרזה שאני אינני אותו האיש שפעל אותם המעשים עד שמחמת זה הוא משנה את שמו, "כלומר, אני אחר ואינני אותו האיש וגו'". ונמצא, דמהלך הנפש בחרטה דיום כפור הוא המהלך של מסירה מודעא המכריז כי המעשים שנעשו אינם נובעים בשום אופן מה"אני" שלי העצמותי, אלא שנתגלגלו לידי מגורמים חיצוניים. ואילו מהלך הנפש דפורים, הוא המהלך של ביטול מודעא המכריז והמדגיש כי המעשים שנעשו, לא באו מחמת גורמים חיצוניים, אלא דוקא ממעמקי הווייתתי. וכאן הוא שרש הענין שבמטבע היום של פורים אין החרטה משמשת נושא לשום דיבור. כי על כן תתוכן הנפשי של עבודת עיצומו